

Sananselitystä

Sananselityksissä käsitellään kirkkovuoden kunkin pyhäpäivän yhtä evankeliumikirjan tekstiä. Selitykset on tarkoitettu sekä sanankuulijoille että sananjulistajien avuksi. Tämä jakso alkaa uskonpuhdistuksen muistopäivästä 16. 10. ja päättyy 1. adventtisunnuntaihin 27. 11.

Uskon perustus

JOH. 4:46–53

USKONPUHDISTUKSEN

MUISTOPÄIVÄ 16.10.

Johanneksen evankeliumissa korostetaan valtavasti uskon merkitystä. Koko evankeliumi on kirjoitettu ”siksi, että te uskoisitte Jeesuksen olevan Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä, kun uskotte, olisi elämä hänen nimensä tähden.” (Joh. 20:31). Verbi uskoa (kr. pisteuein) mainitaan Johanneksen evankeliumissa yhteensä 98 kertaa. Miten usko syntyy?

Uskon syntyyn vaikuttaa monia asia. Pienten lasten vanhemmilla ei ole aina varaa olla uskomatta Kristukseen. Evankeliumista näemme monta tapausta, jossa äidit ja isät uskovat Jeesukseen lastensa tähden, hakeakseen apua, pelastusta ja siunausta lapsilleen. Näin myös kapernaumilainen kuninkaan virkamies haki Jeesukselta apua kuoleman kielissä kampailevalle pojalleen. Foinikialaisnainen nainen anoi Jeesukselta apua riivatulle tyttärelleen (Mark. 7:24–30) ja synagogan esimies, Jairos, pyytää Jeesusta pelastamaan kuoleman kielissä olevan tyttärensä (Mark. 5:22–23). Rakkaus lapsiinsa saa vanhemmat uskomaan ja luottamaan Jeesukseen. Oma 5-vuotias tyttäreni oli innoissaan, kun kerroin, että silloin kun hän ei muista tai jaksa rukoilla, niin äiti ja isä puhuvat hänen puolestaan Jeesukselle. Usko ei ole yksin yrittämistä. Jeesus hämäteli niiden miesten uskoa, jotka lasivat halvaantuneen ystävänsä hänen jalkojensa juurelle (Mark. 2:5). Ystävien usko koitui halvaantuneen miehen pelastukseksi.

Eräiden tutkijoiden mukaan Euroopan maallistuminen ei ole seurausta siitä, että eurooppalaiset ovat valistuneita ja rationaalisia, vaan siitä, että täällä synnytetään entistä vähemmän lapsia. On huomattu, että kun syntyvyys laskee radikaalis-

ti, niin ihmiset menevät harvemmin kirkkoon – he saapuvat harvemmin Jeesuksen luo puhumaan lastensa huolista ja murheista. Lapsi saa monen maallistuneen suomalaisen lukemaan iltarukouksen ja pyytämään lapselleen siunausta. Moni nykyvanhempi kulkee kuninkaan virkamiehen tietä Jeesuksen luo oman lapsensa vuoksi.

Moni uskoi Jeesukseen nähtyään hänen ihmetekojaan (Joh. 2:11, 23; 4:48; 6:14; 12:18). Evankelista Johannes mainitsee, että veden muuttaminen viiniksi Kaanaan häissä oli ollut ”Jeesuksen tunnusteista ensimmäinen” ja tämä pojan parantaminen oli ”Jeesuksen toinen tunnusteko” (2:11; 4:54). Johannes toteaa, että Jeesus teki paljon enemmänkin tunnustekoja ja jos ne kaikki pantaisiin kirjoihin, ”luulen, etteivät koko maailmaan mahtuisi ne kirjat, jotka pitäisi kirjoittaa” (21:25). Johanneksen evankeliumissa nostetaan esille vain kuusi varsinaista Jeesuksen tekemää ihmettä. Näiden ihmeiden merkitystä selitetään paljon laajemmin kuin muissa evankeliumeissa. Esimerkiksi ruokkimisihmeen yhteydessä Jeesus pitää syvällisen ja vaikean opetuksen elämän leivästä ja ehtoollisesta (Joh. 6:22–71). Niinpä nämä tunnusteet johdattavat meidät syväle uskon salaisuuksiin ja Kristuksen persoonaan.

Johannes kertoo, että Kaanaan häiden ihmeessä Jeesus ”ilmaisi kirkkautensa”. Jeesus oli ensiksi vastustellut ihmeen tekemistä sanoen, että ”minun aikani (hetkeni) ei ole vielä tullut”. Monesti ajatellaan, että Kaanaan häiden ihme viittaa Jeesuksen ”hetkeen” eli siihen lopulliseen hetkeen, kun hän vuodatti verensä ihmisten pelastukseksi (Joh. 2:4; 7:30; 8:20; 12:23–24, 27; 13:1). Tuon toisen ihmeen, kuolemassa olevan pojan pelastaminen, voidaan nähdä esikuvana Jeesuksen omasta kuolleista heräämisestä. Ihmeiden kautta Jeesus ”ilmaisi kirkkautensa”.

Ihmeet johdattavat meidät uskomaan Jeesukseen, joka on täynnä ”kirkkautta, jonka Isä ainoalle Pojalle antaa. Hän oli täynnä armoa ja totuutta” (Joh. 1:14).

Tutkijat ovat usein jakaneet Johanneksen evankeliumin kahteen osaan. Lukuja 1–12 kutsutaan merkkien kirjaksi, koska niissä kerrotaan varsin seikkaperäisesti Jeesuksen tekemistä kuudesta ihmeestä, merkistä. Lukuja 13–21 kutsutaan kirkkauden kirjaksi, sillä niissä puhutaan paljon siitä, kuinka Jeesus kirkastetaan kuolemansa ja ylösnousemuksensa kautta. Noissa tunnusteissaan Herramme ”kirkkaus” tulee ikään kuin pilkkauksenomaisesti esille. Kuitenkin ”merkkien kirja” päättyy toteamukseen, etteivät merkit saaneet ihmisiä uskomaan. ”Vaikka Jeesus oli tehnyt monia tunnustekoja ihmisten nähden, nämä eivät uskoneet häneen.” (Joh. 12:37–41).

Kuninkaan virkamies kuitenkin uskoi. Hänen uskonsa mainitaan kahteen otteeseen. Ensiksi hän uskoi Jeesuksen sanoihin. ”Mene kotiisi. Poikasi elää.” Kun mies palasi kotiinsa ja tapasi poikansa elävänä ja terveenä, hän ymmärsi, että poika oli parantunut Jeesuksen sanoessa sanat, ”poikasi elää” ja silloin ”hän ja hänen koko talonsa väki uskoivat Jeesukseen”. Mies ymmärsi tehneensä aivan oikein, kun hän uskoi Jeesuksen sanoihin. Mies alkoi uskossaan kääntyä entistä enemmän Jeesuksen puoleen, kohti sitä Herran kirkkautta, jota Jeesus oli täynnä. Mies uskoi jo ennen kuin hän näki tunnusteon. Evankeliumin lopussa ylösnoussut Jeesus sanoo: ”autuas se, joka uskoo, vaikkei näe”. Me olemme tuon miehen asemassa. Mekin voimme uskoa Jeesuksen lupaukset ja sanat. Nuo lupaukset ulottuvat paljon pidemmälle kuin vain tähän elämään. Jeesus sanoo, että se, ”joka uskoo minuun, saa elää, vaikka kuoleekin, eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole.” (Joh. 11:25).

Usko syntyy kuulemisesta, kuten Paavali kirjoittaa. Nyt näemme kuin kuvas-

timeista, mutta kerran näemme kasvoista kasvoihin. Näemme uskossa sellaista, minkä vain Jeesus voi meille paljastaa: Jumalan kirkkauden. Silloin uskomme toisen kerran, kun ymmärrämme, että kaikki se, mitä Jeesus on sanonut ja luvannut, on todella totta. Näemme sen omin silmin. Reformaation muistopäivänä on syytä painottaa tätä uskon merkitystä. Usko tarkoittaa pelastusta. Uskolla on kohde: Jeesus ja hänen sanansa, evankeliumi. Ja tuo evankeliumi ”tuo pelastuksen kaikille, jotka sen uskovat”. Kuninkaan virkamiehen usko Jeesukseen vaikutti kilometrien päähän ja niin poika parani. Usko vaikuttaa myös kuoleman rajan yli. Uskolla on ikuinen vaikutus. Usko ulottuu viime kädessä Jumalan kirkkauteen ja se tuo Jeesuksen Kristuksen meidän luoksemme pelastajana.

Moni asia rohkaisee meitä uskoon: rakkaus ja huoli lähimmäisistä, uteliaisuus ihmeitä kohtaan ja hätä omasta sielusta. Lopulta usko on kuitenkin Jumalan omaa työtä meidän sielussamme. Jeesus sanoo, että usko on ”Jumalan teko” ja Paavali toteaa, että Jumala antaa meille uskon (Joh. 6:29; Ef. 2:8). Uskosta on syytä olla kiittolinen, sillä se on Jumalan lahja. ●

Juho Sankamo

TT, Aluejohtaja,

Suomen Raamattuopisto

Antakaa toisillenne anteeksi

MATT. 18:23–35

23. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 23.10.

Jeesuksen opetustoiminta keskittyi sen opettamiseen, millainen Jumalan valtakunta on. Monet Jeesuksen vertauksista alkavat sanoilla: ”Jumalan valtakunta on kuin...” Oikeastaan kyse on siitä, millainen Jumala on ja miten hän toimii. Jeesuksen opetukset Jumalan valtakunnasta ovat siis teologiaa, oppia Jumalasta, sanan varsinaisessa merkityksessä.

Vertaus armottomasta palvelijasta on osa Jeesuksen vastausta Pietarille kysymyksen, kuinka monta kertaa on annettava anteeksi väärin tekeväälle veljelle. Inhimillisesti ajatellen tuntuisi kohtuulliselta, että anteeksiantamuksellakin olisi rajansa. Eihän kaikkea tarvitse loputtomiin sietää. Jeesuksen vastaus Pietarille kertoo kuitenkin siitä, että Jumalan valtakunnassa anteeksiantamuksella ei ole eikä saa olla rajoja. Jumala on toisenlainen kuin me ihmiset, ja Jumalan lapsina meidän tulee noudattaa Isämme esimerkkiä.

Vertauksen palvelijan velka on käsitämättömän suuri. Yksi talentti vastasi kuuttatuhatta denaaria, ja denaari oli työmiehen päivän palkka. Kymmenentuhatta talenttia vastasi siis 60 000 000 päiväpalkkaa. Jos tuota summaa yritetään muuttaa tämän päivän euroiksi, ja lasketaan keskimääräisen päiväpalkan olevan noin sata euroa, olisi velan suuruus ollut noin 6 miljardia euroa. Palvelijan lupaus maksaa kaikki takaisin näyttäytyy näiden lukujen valossa naurettavalta. Psalmin kirjoittaja sanoo: ”Mutta henkeään ihminen ei voi lunastaa, ei hän voi käydä kaupaa Jumalan kanssa. Elämän lunnaat ovat liian kalliit, ne jäävät iäksi maksamatta” (Ps. 49:7–8). Tätä ei vertauksen armoton palvelija ymmärtänyt, ja juuri tämän ymmärtämiseen vertaus tahtoo meidät johdattaa. En voi millään maksaa velkaani Jumalalle, sovittaa syntejäni. Siksi tarvitsen armoa.

Vertauksessa, ja Jeesuksen julistuksessa yleensäkin, keskeisintä ei kuitenkaan ole meidän velkamme suuruus vaan Jumalan vielä monin verroin suurempi rikkaus ja avokätisyys. Kuningas ei edes huomannut 6 miljardin euron vajausta tileissään ennen kuin tilityksiä ruvettiin tarkastamaan. Palvelijan hirmuisen velan tultua julki, kuningas toimi ensin niin kuin normaali oikeustaju edellyttäisi: velka on tietysti maksettava. Palvelijan hätä

sai kuitenkin kuninkaan helytymään ja hän oli valmis antamaan koko summan anteeksi pelkämästä säälistä ilman mitään ehtoja. Sellainen Jumalan valtakunta on, sellainen Jumala on.

Kun joku on päässyt anteeksiantamuksen kautta Jumalan valtakuntaan ja sen vaikutuspiiriin, alkaa hänen sydämessään tapahtua muutosta. Niin täytyy tapahtua ja niin tapahtuu. Anteeksisaaminen luo anteeksiantamusta. Siitä on kysymys myös Isä meidän –rukouksen vaikeassa kohdassa. ”Anna meille meidän syntimme anteeksi niin kuin mekin anteeksi annamme niille, jotka ovat meitä vastaan rikkooneet.” Jos mikään ei muutu, on se merkki siitä, että onkin jääty syystä tai toisesta valtakunnan oven ulkopuolelle. Tästä on kysymys vertauksen loppuosassa. Toisen palvelijan velka oli sekin merkittävä, edellä käytetyn laskukaavan mukaan noin 10 000 euroa. Taaskin inhimillisesti ajatellen on jopa ymmärrettävää, että armoton palvelija tahtoi velan maksettavaksi. Armottoman palvelijan armottomuus kuitenkin paljasti sen, että hän ei ollut sydämessään ymmärtänyt, mitä kuningas oli tehnyt hänelle. Hän oli pitänyt kuninkaan lahjan halpana. Hänestä ei ollut tullut valtakunnan kansalaista, ja siksi hän joutui lopulta ankaraan velkavankeuteen, josta tuskin koskaan pääsi pois. ●

Ville Auvinen

TT, pääsihteeri,

Suomen teologinen instituutti

Kenen kuva ja nimi siinä on? Kahden valtakunnan kansalaisena

MATT. 22:15–22

24. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA

Verokysymys käynnistää kolmen kiistakeskustelun sarjan kenties pääsiäisviikolla vuonna 30. Tuolla viikolla Jeesus puhui paljon ja painavasti, koska kaikki evanke-

listat niistä kirjoittavat ja kaikesta päättäneen kuulijajoukko oli suuri.

Hengellinen ja maallinen valta yhdistävät voimansa Jeesusta ja hänen seuraajiin vastaan. Asetelma toistuu läpi vuosisatojen. Juutalaisen kansan verotaakka oli raskas: yksi neljännes tuloista meni keisarille ja toinen neljännes Herodesten paikallishallinnolle. Katkeruus synnytti verokapinoita, joista yksi ilmeisesti vuodelta 7 jKr. mainitaan Apostolien teoissa ja joka oli hyvin evankeliumien ensimmäisten lukijoiden muistissa (Ap. t. 5:37). Kenties sekaannuksen välttämiseksi Luukas mainitsee, että jouluevankeliumin verollepano oli ensimmäinen, hyvin muistissa olevaa aikaisempi. Herodesten kannattajat ymmärrettävästi suhtautuivat myönteisesti veroon ja keisariinkin, kun taas fariseukset vihasivat kumpaistakin. Sitä paitsi vero maksettiin roomalaisella hopeadenaarilla, jossa oli vihatun keisarin kuva ja lyhennys nimestä ”Jumalallinen Tiberius Caesar Augustuksen Poika”. Sellainen oli epäjumalanpalvelusta juutalaiselle, joka tunnusti yhtä ainoaa Jumalaa, josta ei ollut lupa tehdä kuvaa. Mahtoiko raha kuitenkin löytyä jonkun fariseuksenkin kukkarosta? Luukas nimittää fariseuksia ja Herodeksen kannattajia yhdessä ”hurskasteleviksi urkkijoiksi” (Luuk. 20:20).

Mielistelevä alkupuhuttelu ei välttämättä ole vilpiton, mutta totta se on. Jeesus puhuu aina totta, opettaa Jumalan sanan mukaisesti, on riippumaton ihmisistä eikä tee eroa ihmisten välillä. Viimeksi mainittu ei tarkoita uskon ja epäuskon, laven katoituksen tien ja kaidan taivaan tien ja niiden kulkijoiden eron häivyttämistä, päinvastoin. Kuinkahan kysyjät itse olisivat vastanneet kysymyksiinsä, mikä on oikein? Kysymykseen voidaan vastata vain, jos ehdoton moraalit on olemassa, ja ehdoton moraalit voi olla vain, jos Jumala on. Kysymys onkin nykyisin korvattu suhteellisilla kysymyksillä: miltä sinusta tuntuu,

mitä enemmistö kannattaa ja mikä toimii? Toisaalta kukaan ei voi elää niin kuin Jumalaa ja ehdotonta oikeaa ja väärää ei olisi.

Te teeskentelijät! Matteuksen leima ei juurikaan häviä Luukkaan ”hurskasteleville urkkijoille”. Vahvasti on Jeesus sanonut. Tosin taidamme löytää itsemme kummastakin kategoriasta. Jos elämästä poistettaisiin kaikki teeskentely, millaista olisi? Lyödyt elämän haavat kätkeään kuoren taa ja vaihdamme rooliasua seuran mukaan. Jo nuoren elämä voi olla näytelmää siinä määrin, ettei itsekään tiedä, mikä on aitoa, mikä teeskentelyä. Kun kohdataan, oikeasti naamarit kohtaavat. Kuinka paljon tekopyhää löytyykään seurakunnasta! On suurenmoista ilosanomaa, että on yksi, joka ei vain ”huomaa” (KR-92), vaan ”tietää” (KR-38), mitä ihmisessä ja ihminen on.

Roomalainen hopeadenaari keisari Tiberiuksen kuvineen sai toimia syvän teologisen kysymyksen virikkeenä. Mikä on Jeesuksen seuraajan suhde esivaltaan? Maallinen ja hengellinen kristityn elämässä. Muuten keisari Tiberiuksen (14–37 jKr.) 15. hallitusvuosi osuneen vuoteen 28 jKr., jolloin Johannes Kastaja ja ehkä Jeesuskin Luukkaan mukaan aloitti julkisen toimintansa (Luuk. 3:1, 23). Vähän samoin kuin perhe, niin rahakin näyttää maallisen ja hengellisen leikkauskohdalta. Oma hyvinvointi on taloudellinen kysymys, lähimmäisen hyvinvointi on teologinen kysymys. Reaalitalous edellyttää rahaa, mutta kuinka rahaa käytetään, edellyttää teologiaa. Vero on esivallan (pakko)keino lähimmäisen rakkauteen, omastaan antaminen on puolestaan uskon hedelmää, kiitosta Golgatasta ja muista Jumalan lahjoista. Keskustelua ei syntynyt siitä, että keisari käyttää veroja miehitysarmeijan ylläpitoon, eikä muistakaan kysymyksistä. Kristitty vastaa siitä, että hoitaa tunnontarkasti velvollisuudet esivallan almaisena, esivalta puolestaan vastaa siitä,

että toimii Jumalan mielen mukaisesti. Saakoon hallitus veronsa ja lähimmäinen apunsa, mutta sydän kuuluu Jumalalle. Kolikossa voi olla suurmiehen kuva, mutta sinä itse olet kaikkivaltiaan Jumalan kuva. Kasteessa olet kolmiyhteisen Jumalan nimiin otettu. Mitä ajattelitkin elämälesi tehdä, anna koko elämäsi Jeesukselle!

Mikä kuuluu keisarille ja mikä kuuluu Jumalalle? Tämä kysymys kohtaa Jeesuksen seuraajat ja miksei kaikki muutkin kaikkina aikoina lukemattomin eri muunnelmin. Esivallan alamaisuudelle asettaa rajat kuuliaisuus Jumalalle. Kuuluko avioliitto Jumalalle vai vain esivallalle, on yksi kysymys, jonka kirkko näinä päivinä kohtaa. ●

Keijo Rainerma

Rovasti, Kankaanpään seurakunnan kirkkoherra

Pyhien yhteys

MATT. 5:1–12

PYHÄINPÄIVÄ 5.11.

Pyhäinpäivä on muotoutunut erityisellä tavalla kuolleiden omaisten muistamisen päiväksi. Kynttilöiden muodostama valo-meri antaa siitä kauniin osoituksen hautausmaalla illan pimetessä. Pyhäinpäivä koostuu kahdesta toisiinsa yhteenliittyvästä juhlasta: kaikkien pyhien päivästä (Festum omnium sanctorum) 1.11. ja kaikkien uskovien vainajien muistopäivästä (Commemoratio omnium fidelium defunctorum) 2.11. Siten muistelun kohteena ovat sekä kaikki kristikunnan marttyyrit että muut uskossa Kristukseen kuolleet. Uuden testamentin kirjeistä näkyy, ettei sana pyhä kuitenkaan viittaa vain kuolleisiin. Jokainen Kristukseen kastettu ja Häneen uskova on pyhä. Hän on uskossa osallinen näkymättömästä pyhien yhteydestä. Päivän perinteinen evankeliumi onkin Jeesuksen vuorisaarnan alussa oleva autuaaksijulistus.

Päivän Vanhan testamentin teksti (Jes. 65:17–19) sisältää ennustuksen uuden taivaiden ja uuden maan luomisesta, jota Pietari lainaa suoraan toisessa kirjeessään, sekä lupauksen uudesta Jerusalemissa, jota ajatusta erityisesti Ilmestyskirja käyttää. Epistola kuvaa taivaallisen valtaistuimen edessä ylistystä laulavaa luvutonta kansanjoukkoa (Ilm. 7:9–17). Näiden tekstien valtava sisältö kuvaa taivaallista autuutta, joka on meidän päämäärämme.

Vuorisaarna kokonaisuudessaan kuvaa elämää ennen kaikkea nykyisyyden näkökulmasta. Painopisteenä on eettinen vaellus, se millainen kristitty on tai millainen hänen tulisi olla. Vuorisaarna on kutsuttu uuden elämän etiikaksi. Se toistaa ja tarkentaa kymmenen käskyn lakia ja johtaa sen tulkintaa tekojen tasolta asenteisiin, tekojen motiiveihin ja tunteisiin saakka. Tämä johtaa siihen, että ihminen tajuaa syntisyytensä, hänessä toteutuu sekä tiedollisella että kokemuksellisella tavalla se, mitä Paavali kuvaa lain tarkoitukseksi: ”Lain kautta opimme tietämään, mitä synti on”, ”laki on meille kasvattaja Kristukseen, että uskosta vanhurskaiksi tulisimme”.

Autuaaksijulistukset luovat valoa sekä tähän että tulevaan elämään. Jeesus valaisee ennemminkin sitä, millainen oikeassa suhteessa Jumalaan elävä ihminen on kuin sitä, miten hänen tulee elää. Tämän rinnalle Hän lisäksi kertoo, millainen on tätä ihmisen nykyistä tilaa vastaava tilanne tulevassa elämässä. Huomio kiinnittyy erityisesti siihen, että rinnakkain asetuvat asiat ovat toistensa vastakohtia. Se, millaisia autuaiksi julistettavat ihmiset ovat nyt, näkyy ennemminkin puutteista. He ovat hengessä köyhiä (ei viittaa psykologiseen alamittaisuuteen, vaan hengellisen rikkouden puutteeseen) ja murheellisia, heiltä puuttuu vanhurskautta ja siksi he tuntevat nälkää ja janoa eli tarvetta

saada sitä. Vastaukset puutteisiin saadaan tulevaisuudessa. Tähän viittaa se, että ne ilmaistaan passiivin futurilla. Jumala tulee antamaan heille vastauksen. Ennakoivasti se alkaa jo täällä, mutta täyttymys tapahtuu taivaassa. Erityisesti tämä näkyy sanassa ”...saavat nähdä Jumalan”. Autuas Jumalan katseleminen kuuluu vasta kirkkauteen ja on viimeinen ja korkein aste siinä sarjassa, jota klassisessa opissa armonjärjestyksestä on opetettu. Mutta tässäkin on paradoksaalisesti ennakoiva puolensa. Vaikka me elämme nyt uskossa, emme näkemisessä (2. Kor. 5:7), saamme kuitenkin jo täällä uskossa sanan välityksellä ”katsella peittämättömin silmin Hänen kirkkautaan” (2. Kor. 3:18).

Kuitenkaan autuaita ihmisiä luonnehtivat ilmaukset eivät viittaa vain hyvän puuttumiseen ja siitä nousevaan tarpeeseen kääntyä Jumalan puoleen vastauksen saamiseksi. Toisenlaisia ilmauksia ovat ”kärsivälliset”, ”toisia kohtaan armoa osoittavat”, ”puhdassydämiset” ja ne, joita vainotaan vanhurskauden (siis jo nyt jollain tavalla omistetun) ja Jeesuksen nimen (jota he jo nyt tunnustavat julkisesti) tähden. Paradoksi on se, että vanhurskautta koetaan olevan vain vähän jos ollenkaan. Kuitenkin vanhurskautta on ja siksi koetaan vainoa. Voimakkain ja vaativin on sana ”puhdassydämiset”. Siinä rima nousee niin ylös, ettei siihen voi yltää. Juuri tämän tiedostaminen synnyttää vanhurskauden nälän ja janon, johon Jumala antaa vastauksen. Ja vaikka teksti ei sitä sano, johtaa muu Uuden testamentin opetus liittämään siihen Kristuksen oman meille lahjoitettavan vanhurskauden, jonka saamme jo nyt uskossa omistaa.

Kaiken kaikkiaan jo tämä vuorisaarnan alku sisältää koko sen dialektiikan, jossa synty ja armo, jatkuva syntisyys ja Pyhän Hengen aikaansaama uudistuminen ja puhdistuminen, simul iustus et peccator, tämä elämä ja tuleva kirkkaus ovat

jännitteisessä suhteessa toisiinsa. Kaiken keskuksiksi nousee Kristuksen sovitus- ja lunastustyö. Sitä ei vuorisaarnassa esitetä, mutta se on välttämätön edellytys ymmärtää autuuteen kytkettyä jännitettä. Evankeliumien kokonaisuudesta ja koko Uuden testamentin sanomasta löytyvät asian ymmärtämisen perusteet. ●

Arno Toivanen

Rovasti, Iisalmen seurakunnan
emerituskirkkoherra

Kuolemasta elämään

MATT. 9:18–26; 1. KOR. 15:35–44

25. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 6.11.

Sisältönsä puolesta toistensa yhteyteen kuuluvat epistola- ja evankeliumiteksti valaisevat kirkkaasti tämän pyhäpäivän teemaa. Evankeliumi kertoo synagogan esimiehen – Markus ja Luukas nimeävät hänet Jairokseksi – tyttären herättämisestä kuolleista ja matkan varrella tapahtuneesta verenvuototautia kauan sairastaneen naisen parantumisesta ilman, että Jeesus toimi siinä itse tietoisesti. Epistola johtaa katsomaan tulevaan lopunajalliseen ylösnousemukseen ja antaa vastauksia kysymykseen sen sisällöstä ja luonteesta.

Kaiken taustana on pelastushistoriallinen linja, jossa on kysymys ihmisen alkutilan palauttamisesta. Paratiisissa ihmisellä oli Jumalan kuvana ja kaltaisena synnittömyys ja kuolemattomuus, mutta hän menetti ne lankeemuksen tähden. Armonsä tähden Jumala ei kuitenkaan hylännyt ihmiskuntaa, vaan valmisti sille pelastuksen. Hän teki sen lähettämällä Poikansa kuolemaan ristillä meidän syntiemme sovittamiseksi (syntien anteeksiantamukseen perustuva pääsy sovintoon Jumalan kanssa) ja lunastukseksi (vapautus syntien ja niiden seurausten vallasta). Jo Jesaja profetoi tulevan pelastajan kantavan sekä meidän syntimme että sairautemme (Jes 53:4), ja nähdessään Jeesuksen parantavan sairaita

opetuslapset muistivat tämän Jesajan ennustuksen (Matt. 8:17). Sairaudet tulivat ihmisten maailmaan synnin seurauksena, ja ne liittyvät kuolemaan ja johtavat siihen. Paratiisissa ihminen oli paitsi kuolematon, myös täydellisen terve. Tässä mielessä sairaudet ovat synnin seurausta, vaikka nyt tässä lankeemuksen jälkeisessä maailmassa ei pidä eikä saa etsiä suoria kytkentöjä sairauksien ja synnin välillä. Joskus on selvää, että ihmisen elämäntapaan liittyvät väärät ratkaisut johtavat sairastumiseen, mutta jokaisen sairauden takaa ei löydy joltain salattua syntiä. Sen sijaan me voimme ja saamme kysellä sitä, millä tavalla Jumala siunaa meitä sairauksien kautta ja sallii niitä tavalla tai toisella meidän parhaaksemme. Ei ole harvinaista, että sairastuminen saattaa ihmisen etsimään elämäänsä syvempiä arvoja ja merkityksiä. Sairastumisen seurauksena ovat monet etsineet yhteyttä Jumalaan.

Sellainen suoraviivainen Jeesuksen runsaan parannustoiminnan ja nykytilanteen tulkinta, jonka mukaan oikealla tavalla uskova olisi ilman muuta oikeutettu täydelliseen terveyteen, ei ole oikea. Ei siitä huolimatta, että Jeesus voi parantaa vieläkin ja että Hän voi antaa myös nykyisenä aikana joillekin uskoville erityisen parantamisen armolahjan. Jo apostolien omassa elämässä ja heidän lähipiirissään näkyi, ettei nopeaa ihmeenomaista parantumista aina tapahtunut. Luonnolliset välineet, joita silloinen lääkintätaito ja nykyinen koululääketiede tutkii ja käyttää, olivat myös olennainen osa sairauksien kanssa tapahtuvassa kamppailussa (1. Tim 5:23). Kun ateisti saa avun ei-uskovaisen lääkärin ja apteekista hankittavien lääkkeiden välityksellä, on kysymys yhtä kaikki Jumalan parantavasta toiminnasta, jota tapahtuu Jumalan luovana ja ylläpitävänä toimintana aina ja kaikkialla. Lisäksi saamme rukoilla ja pyytää esirukousta sekä käyttää öljyllä voiteltua Jaakobin kirjeen neuvon mukaan

ja näin nöyrästi anoa myös ihmeenomaista parantumista muistaen kuitenkin aina Jeesuksen esikuvan mukaan antaa Jumalan toimia tahtomallaan tavalla meidän kanssamme (Getsemanen rukous).

Kun Jeesus kykeni parantamaan sairaita, kykeni Hän myös herättämään niitä, joiden sairaus oli edennyt vääjäämättömään päätepisteeseensä. Näitä tapahtumia oli kuitenkin vain kolme: Jairoksen tytär, Nainin lesken poika ja Lasarus; sairaita Hän paransi lukemattoman joukon. Kaikki mitä Jeesus teki, kirkasti Häntä Jumalan Poikana. Yliluonnollisen murtautumisen luonnonlakien maailmaan osoitti, että kyseessä oli itse luonnon ja sen lakien luoja. Hän ja vain Hän kykeni toimimaan asettamiensa lakien yläpuolella ja toimimaan poikkeuksellisesti niiden järjestyksen murtaen. Siksi Jeesus saattoi viitata niihin uskon järkipärisenä perusteluna: ”Ellette usko minuun siksi, että sanon, uskokaa minuun tekojeni tähden” (Joh 10:37–38). Nyt meidän ei tarvitse olla suurten ihmeiden silminnäkijätodistajia; meillä on alkuperäisten näkijöiden ja kokijoiden todistus. Usko Jeesukseen voi syntyä meissä heidän todistuksensa perusteella. Ja usko Jeesukseen välittää meilte pelastuksen, yhteyden Häneen ja taivaalliseen Isään.

Sairaiden parantamiset ja kuolleista herättämiset ennakoivat lopullista pelastumista, joka ei ole vain persoonallisen elämän jatkumista sinänsä, vaan jopa koko ihmisen – myös meidän ruumiimme – uutta, täydellistä, kirkastettua, Kristuksen kaltaista elämää. ”Minä uskon ruumiin ylösnousemukseen ja iankaikkiseen elämään.” Uusi ruumiillisuutemme suhteessa nykyiseen vertautuu Paavalin opetuksen mukaan täyden viljakasvin suhteeseen pieneen siemeneen, joka kätketään maahan odottamaan kasvua, joka siitä nousee. ●

Arno Toivanen

Ne, jotka olivat valmiit Valvokaa!

MATT. 25:1–13

VALVOMISEN SUNNUNTAI

Päivän evankeliumi on tehnyt monesta viime viikkojen sunnuntaista luottamuksen, ilon ja riemun päiviä. Nyt tunnelma vakavoituu. Päivän erinomaiset virret 148 ja 153 virittävät sopivaa taajuutta. ”Herää Herran seurakunta!” Valvomisen on mahdotonta sille, joka vielä nukkuu (Ef. 5:14 ja Ilm. 3:2). Tosin ehkä sunnuntai olisi paremminkin ”valmiina olemisen sunnuntai”. **Abraham Achreniuksen** virressä 153 *Herää nouse nukkumasta* vuodelta 1746 oli alkujaan 15 säkeistöä, viime vuosisadan alussa yhdeksän ja nyttemmin viisi. Säkeistöt ovat vähentyneet samaa tahtia kuin valvomisenkin. Kuka enää saarnaa ”syntipuvun riisumisesta”? Kallis armo on tuunattu halvaksi hyväksynnäksi, jolla vanhurskautetaan synti, vaan ei syntistä.

Pelastus- ja taivasasiassa Jeesus käytti usean kerran kuvausta häistä. Vaikeaa selitettiin helpommalla (Matt. 22:1–14; Luuk. 12:35–40). Sulhanen on aina Jeesus. Morsian ja tässä opetuspuheessa morsiusneidot kuvaavat seurakuntaa. Tämä on koko pelastushistorian yksi teema: Jumala haluaa Pojalleen puolison ja luo ihmisen, iisakille etsitään Rebekkaa, Jaakob palvelee Raakelin tähden, valittu kansa kamppailee ollakseen uskollinen puoliso Herralle, Jeesus lunastaa ja Pyhä Henki sanalla ja sakramenteilla kokoaa seurakunnan, jota vielä valmistetaan. Vielä on nähtävä kristillisen nimeä kantavan kirkon hirveä uskottomuuden (porttouden) aikakin (Ilm. 17 ja 18) ja luopumuksen kulttuuri, jossa ei ole enää mitään jaloa ja kaunista eikä kuulla enää sulhasen eikä morsiamen iloista ääntä. Kaikki on pilalla, avioliittoakin! Sitten koittaa se hetki, josta Raamatun sano: ”Nyt on tullut Karitsan häiden aika. Hänen morsiamensa on valmiina.”

(Ilm. 19:7). Tähän on koko historia tähdännyt, tätä varten kaikki! Hääjuhla on kuva Jumalan lasten perille pääsystä.

Nyt ei ole kysymys kenestä tahansa, vaan sellaisista, jotka olivat ottaneet lamppunsa ja lähteneet ylkää vastaan. He olivat ottaneet Jumalan sanan (Ps. 119:105) ja Kristuksen seuraamisen tosissaan. Uskollisuus Jeesukselle on uskollisuutta hänen sanalleen ja lopunajan oikea seurakunta tunnetaan siitä, että se ”noudattaa Jumalan käskyjä ja uskoo Jeesukseen (ainoana pelastajana)” (Joh. 14:23–24; Ilm. 12:17; 14:12). Morsiamen naimattomat ystävättäret viettivät iltaa morsiamen kodissa ja lauloivat häälauluja sulhasesta ja rakkaudesta. Illan pimetessä ja viilentyessä lähdettiin soitujen valossa sulhasta vastaan sovittuun paikkaan (vrt. Joh. 18:3 ja Ap. t. 20:8 – perinne puhuu lampuista ja ajattelemme kämmenelle sopivaa savi-lamppua). Näe ja näy! Kyllä ihmisestä näkyy ja kuuluu, mikä hänelle on tärkeää ja mitä johtotähteä hän seuraa. Mikään matka, myöskään taivasmatka, ei tule tehdyksi ilman liikkeelle lähtöä, ensimmäistä askelta. Astumaton askel on monen uskon ongelma. Kenties olet rukoillut Jumalan apua ja johdatusta, mutta jos vene on paikallaan, sitä ei voi ohjata. Lähde liikkeelle Jeesusta vastaan.

Jeesuksen tulo viipyi. Ajan pitkittyminen ja Jumalan viivyttely, mikä tosin osoittautuu Jumalan pitkämielisyyden meille antamaksi ajaksi parannukseen, on vaikeaa Jumalan kansalle, joka kysyy ”kuinka kauan vielä” (Ilm 6:10–11) ja kohtaa maailman pilkan (2. Piet. 3:3, 9). Herätyssearnat ja –virret vaikenivat. Tulet sammuiivat, samaa sameutta kaikkialla. Jeesuksen vertaus ei silti moiti nukahtaneita. Morsiusneidot olivat valmistuksensa tehneet. Ehkä lepo hetki oli tarpeen. Nukkuessakin voi olla valmis ja valvomisen on ymmärrettävä valmiina olemiseksi. ”Ylkä tulee! Menkää häntä vastaan!”

Kuka huusi? Mistä ääni tuli? Nyt ei enää sanottu ”herätkää, valvokaa”; niiden aika oli ohi. Paljastuu karmaiseva ero, mikä jakaa odottajajoukon. Hengellistä valvomista, valmiina olemista ei voi antaa toiselle. ”Jokainen tulee omalla uskollaan autuaaksi” on siinä mielessä totta. Ei äidin tai isoäidin uskolla, vaan sillä henkilökohtaisella pelastavalla uskolla, jonka Pyhä Henki vaikuttaa sanan ja sakramenttien kautta jokaisessa, joka ei Jeesusta torju. Tunnetko sinä Jeesuksen ja tunteeko hän sinut?

Opetusperikooppi antaa monia vavahduttavia sanoja, jotka kaikuvat huutona ajasta ikuisuuteen ja herätyshuutona saarnaan ja tähän hetkeen. ”Lamppumme sammuvat.” ”Ne, jotka olivat valmiit.” ”Ovi suljettiin.” ”Minä en tunne teitä.” Nyt on lamppujen kuntoon laittamisen aika, eikä vasta sitten, kun Herra jo tulee. On puhdistauduttava, varustauduttava ja odotettava (vrt. 2. Moos. 30:7; Jes 21:11–12; Ap. t. 24:16; Ap. t. 2:42; Luuk. 12:35–38). Mutta todella suurta on se, että tässä elämässä ja maailmassa on jotakin, mitä kannattaa odottaa ja että sittenkin valmiina voi olla. ●

Keijo Rainerma

Kristus, kaikkeuden Herra

MATT. 25:31–46

TUOMIOSUNNUNTAI, KRISTUKSEN
KUNINKUUDEN SUNNUNTAI 20.11.

Kirkkovoosi päättyy Kristuksen kuninkuuden korostamiseen. Viimeisellä tuomiolla sen edessä ei ole mitään verhoa. Maan päällä ollessaan hän salasi suuruutensa inhimilliseen vaatimattomuuteen. Vain hetkittäin ja aivan kuin rivien välistä hänen kuninkuutensa heijastuu läpi kirkkovuoden muiden pyhien kohdalla. Jopa pääsiäisen suuri sanoma hänen ylösnousemuksestaan jätti tilaa epäilyksille ja sen kieltämiselle.

Jeesuksen majesteettillinen suuruus korektoituu tuomiosunnuntain evankeliumissa. Aikojen lopulla hän tuomitsee oikeudenmukaisesti koko ihmiskunnan. Silloin ei kukaan voi olla tunnustamatta hänen herruuttaan. Vielä nyt on aika, jolloin moni ei suhtaudu Jeesukseen kunnioittaen. ”Halveksittu hän oli, me emme häntä minään pitäneet.” (Jes. 53:3). Viimeinen tuomio on toisenlainen. Paavali kirjoitti: ”Jeesuksen nimeä kunnioittaen on kaikkien polvistuttava, kaikkien niin taivaassa kuin maan päällä ja maan alla, ja jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi: ”Jeesus Kristus on Herra.” (Fil.2:10-11).

Jeesuksen suuri merkitys on myös siinä, että hänen kauttaan meille välittyy oikea kuva Jumalasta. Se on kaksiosainen. Toinen kuva Jumalasta kertoo siitä, että hän vihaa syntiä. ”Herra on oikeuden Jumala” (Jes. 30:18). Siksi hän on tuominnut synnin palkaksi kuoleman. Ikuinen ero Jumalasta eli kadotus ei ole kuitenkaan paikka, johon Jumala haluaa syöstä ihmisen, vaikka tämä on syntiin langennut. Kadotus on kiusaajan ja häntä palvelevien pimeyden voimien paikka. Vihassaankaan Jumala ei ole ihmisten vihollinen. Vaikka hänen oikeudenmukaisuutensa vaatii kaikkien syntien sovittamista, silti hän haluaa pelastaa meidät ikuisesta vaivasta ja antaa meille ikuisen elämän.

Toinen kuva Jumalasta tiivistyykin Johanneksen sanoihin: ”Jumala on rakkaus.” (1. Joh. 4:8). Nimensä mukaisesti Kaikkivaltias Jumala tuli hätään ja ahdinkoon joutuneen auttajaksi, eikä kukaan muu kuin hän olisikaan voinut kärsimisellään ja kuolemallaan voittaa kuolemaa. Hän jätti kirkkautensa ja tuli meidän pimeytemme. Ihmiseksi tullessaan Jumala Jeesuksessa Kristuksessa kärsi ja kuoli meidän edestämme. Jeesuksen valta, voima, kuninkuus ja suuruus peittyivät hänen inhimillisen vaatimattomuutensa ja nöyryytensä taakse.

Kärsiessään Jeesus ei menettänyt mitään kuninkuudestaan, vaan silloinkin Jumalan rakkauden suuruus tuli näkyviin mitä selvimmällä tavalla. Se on yhtä voimallinen palvellessaan alhaisuudessa, kuin jakaessaan oikeudenmukaista tuomiota viimeisellä tuomiolla. Jeesuksen kärsimys ja kuolema sovittivat meidän syntimme, jotta me emme joutuisi ikuiseen eroon Jumalasta, vaan saisimme kuulla viimeisellä tuomiolla Jeesuksen kutsun: ”Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte nyt periä valtakunnan, joka on ollut valmiina teitä varten maailman luomisesta asti.” (Matt. 25:34).

Jeesuksen Kristuksen kautta Jumala on meille Suuri Armahtaja. Hän antoi meille ilosanoman syntien anteeksiannosta ja iankaikkisesta elämästä, jotka saadaan ottaa vastaan ilmaiseksi uskon kautta Jeesukseen. Luonnollinen ihminen ajattelee, että pelastus pitää itse ansaita. Jumalan lahja on hänelle odottamaton yllätys. Paavali kuvaa tätä Jumala yllätyksellisyyttä näin: ”Me julistamme, niin kuin on kirjoitettu, mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mitä ihminen ei ole voinut sydämessään aavistaa, minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat.” (1. Kor. 3:9).

Viimeinen tuomio on loppuhuipentuma Jeesuksen työlle, jonka hän teki ennen taivaaseen astumistaan. Tästä alkoi lähetyksen aika, jolloin evankeliumi tulee viedä kaikkien kansojen kuultavaksi, sillä Jumala kutsuu kaikkia henkilökohtaisesti uskomaan Jeesukseen, joka on ainoa tie pelastukseen. Lähetystyön tulee pohjautua uskollisuuteen Jeesuksen sanoja kohtaan ja sen saada pontta hänen toisen tulemisensa odotuksesta. Johanneksen evankeliumissa Jeesus vertaa itsestään paimeneen, jolla on lauma, joka kuulee hänen äänensä ja seuraa häntä (Joh. 10). Tämän päivän evankeliumissa on yhtymäkohta tähän vertaukseen. Jeesus vertaa

omaa toimintaansa viimeisellä tuomiolla paimenen työhön. Hän haluaa, että kaikki tuntisivat hänet, jotta hänkin voisi tuntea jokaisen laumaansa jäsenenä sitten, kun ollaan ajan ja ikuisuuden rajalla ja viedä jokaisen perille päämäärään.

Kukaan ei pelastu tekoja tekemällä, vaan Jeesuksen tarjoamaan syntien anteeksiantoon uskomalla. Tässä elämässä jokainen kohtaa Jumalan kutsun. Olemme kahden tien risteyksessä. Jatkanko siihen suuntaan, johon ihminen aikojen alussa lähti kääntäessään selkensä Jumalalle, vai suuntaanko uuden elämän tietä kohti Jumalan kirkkautta? Vaikka päivän evankeliumissa Jeesus muistuttaa pelastettujen hyvistä teoista, hän ei käännä pelastusta ansioksi. Hän vain osoittaa, että elämä Pyhän Hengen yhteydessä ei jää vaille hedelmiä. Ihmiseltä itseltä jää huomaamatta sellaista, minkä Jumala näkee. Pelastetut ihmettelevätkin Jeesuksen sanoja heistä. Moni uskova on kertonut, että mitä enemmän heille on kirkastunut Jumalan armon suuruus, sitä enemmän on heille kirkastunut myös oma huonous. Se antaa aiheen nöyrytyä jo nyt Jeesuksen edessä ja rohkaistua entistä lujemmin uskomaan häneen. Hän antaa levon (Matt.11:28). ●

Antti Herkkola
Rovasti, Tampere

Kuninkaasi tulee nöyränä

MARK. 11:1–10

1. ADVENTTISUNNUNTAI 27.11.

Hoosianna on meille adventtijuuhlaan ja uuden kirkkovuoden alkuun liittyvä juhla-laulu. Jeesuksen elämässä tuo laulu liittyi palmusunnuntaihin, jolloin hän saapui viimeisen kerran Jerusalemiin tietäen, että hänen edessään oli kärsimys. Sitä meidän sanamme eivät riitä kuvaamaan. Nöyrää, sanatonta ihmettelyä Jeesuksen kärsimyksen äärellä kuvaa virsi: ”Kellä vaiva sellainen, ollut on kuin Jeesuksen!” (Virsi 67).

Kansa otti riemullisesti vastaan työjuhtaa, aasia, ratsunaan käyttävän Jeesuksen. Muutaman päivän kuluttua he vaativat kuitenkin Pontius Pilatukselta, että Jeesus on ristiinnaulittava. Monet olivat pettyneet Jeesukseen ja olivat vihaisia hänelle. Hän ei ollutkaan sellainen kuin he halusivat. He odottivat, että Jeesus, joka oli ilmaissut suuren voimansa tunnusteoiltaan, olisi antanut heille ihmeiden kautta maallisen rikkauden ja menestyksen. Jeesuksen kuoleman jälkeen häneen pettyneiden ajatuksia kuvasivat Emmauksen tien kulkijat. ”Me kuitenkin olimme eläneet siinä toivossa, että hän olisi se, joka lunastaa Israelin.” (Luuk. 24:21).

Hoosianna on osana kristikunnan adventtiaikaa ja jouluun valmistautumista siksi, että sen voimakas sanoma leimaa koko kirkkovuotta. Sillä on hyvä aloittaa ja se jatkuu jokaisen ehtoollisliturgian Pyhä -hymnissä. Yhä uudestaan palataan palmusunnuntain sanoman äärelle. *Hoosianna*, ”Herra auta, Herra armahda!” on syntisyytensä tuntevalle ja tunnustavalle aina ajankohtainen. Oleellista on, että pyyntö esitetään hänelle, ainoalle, joka voi siihen myös todella vastata.

Syntiinlankeemus rikkoi Jumalan luomistyön. Ihmiselämää tulivat varjostamaan sekä kuolema että monenlaiset maallisen elämän vaikeudet. Lankeemuksen hämärtämän ymmärryksensä varassa luonnollinen ihminen ajattelee, että todellinen onni tulee maallisen menestyksen, onnistumisten ja rikkauden kautta. Hän ei osaa ajatella, että suurin onnettomuus on joutua ikuiseen eroon Jumalasta ja suurin onni on saada ikuinen elämä taivaassa. Jeesus sanoi: ”Mitä hyödyttää ihmistä, jos hän voittaa omakseen koko maailman mutta menettää sielunsa? Millä ihminen voi ostaa sielunsa takaisin?” (Matt. 16:26).

Jeesus tuli maailmaan antamaan suurimman onnen: Hän tuli sovittamaan meidän syntiemme, jotta saisimme ikui-

sen elämän. Jo ennen maailman ja ihmisen luomista Jumala tiesi meidän joutuvan onnettomaan tilanteeseen siksi, että ihminen vapaudessaan hylkäsi Jumalan, kääntyi pois hänestä ja lähti omille teilleen. Ainoa, joka voi pelastaa meidät joutumasta ikuiseen kadotukseen, on Jumala. Hän oli tehnyt päätöksen ja antanut lupauksen ihmiseksi tulemisestaan, sillä synnitön ihminen saattoi voittaa kuoleman omalla kärsimisellään ja kuolemallaan.

Jumalan ennalta säätämä oli sekin, että Vapahtajan ratsuna oli hänen viimeisellä matkallaan työjuhta, aasi. Se oli profeettallinen, etukäteen annettu ennusmerkki Vapahtajasta, jota odotettiin Jumalan lupauksen täyttymyksenä. Sakarja (”Jumala muistaa”) toimi profeettana pakkosiirtolaisuuden jälkeen ja aloitti toimintansa 520 eKr. Hän näki maailmanhistorian ensimmäiseen suureen adventtiin, Herran tulemukseen. Luvattu Vapahtaja, Kuninkas, ratsastaa nöyränä aasilla (Sak. 9:9–10). Vapahtajan todellinen suuruus oli puettu inhimilliseen nöyryyteen. Hän oli ”hiljainen ja nöyrä sydämeltä” ja kehottaa seuraajiaan oppimaan hänestä (Matt. 11:29).

Päivän evankeliumissa sanotaan, että Jeesuksen ratsu oli aasin varsa, jonka selässä ei yksikään ihminen vielä ole istunut (Mark. 11:2). Luukkaan evankeliumi (Luuk. 19:30) sanoo saman. Meidän ei tarvitse yrittää löytää tästä katkettua viestiä. On kuitenkin puhuttelevasti sanottu, että meidän syntimme on kuin taakka, joka painaa meitä jo valmiiksi, syntymästämme saakka niin, että me emme jaksakaan omin voimin ja omilla keinoillamme puhdistautua syillisyydestämme. Vain täydellisesti puhdas voi kantaa meidän taakamme kuolla niin, että synti tulee kokonaan sovitetuksi. Jeesus on sellainen ja siksi hänen päälleen sälytettiin meidän taakamme. ”Sen, joka ei synnittä tiennyt, hän (Jumala) meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisim-

me Jumalan vanhurskaudeksi.” (2. Kor. 5:21). ”Rangaistus oli hänen päällensä, et-
tä meillä rauha olisi, ja hänen haavain-
sa kautta me olemme paratut.” (Jes. 53:5,
KR-38).

Jeesus vastasi täydellisesti avuttomi-
en avunhuutoon. Hän tarjoaa kaikille us-
kossa vastaanotettavaksi täydellisen syn-
tien anteeksiannon ja ikuisen elämän.
Sen omistaessamme liitymme odottaji-
en joukkoon, joka rohkeasti ja turvalli-
sin mielin elää Herran toisen tulemisen

odotuksessa. Maailman historian toinen
suuri adventti toteutuu ja siitä adventti-
ajan neljä sunnuntaitakin vahvasti puhu-
vat. Siitä ja siihen liittyvistä tapahtumis-
ta mainitaan satoja kertoja Raamatussa.
Kun Jeesus tulee, silloin Jumalan lunas-
tustyö toteutuu täydellisesti ja luomistyo
asetetaan uudestaan kohdalleen. Silloin
Hoosianna -hymnin pyyntö saa lopulli-
sen vastauksensa, sillä se on ollut Jumalan
suunnitelmissa alusta alkaen. ●

Antti Herkkola

Uskon ja ajattelun avuksi
43. vuosikerta
Ilmestyy kuudesti vuodessa

Julkaisijat

Suomen Evankelisluterilainen Opiskelija-
ja Koululaislähetys ry | OPKO
Suomen Raamattuopiston Säätiö | SROS
Suomen teologinen instituutti ry | STI

Vastaava päätoimittaja 2014–2016

Timo Junkkaala | timo.junkkaala@gmail.com
09 5123 9110, 050 545 8446

Toinen päätoimittaja 2014–2016

Timo Eskola | timo.eskola@sti.fi
09 668 9550

Toimitussihteeri

Jari Venäläinen | jariv74@yahoo.com
050 537 8366

Ulkoasun suunnittelu ja taitto

Teemu Junkkaala | teemu@gstj.fi

Toimitus 2016

Ville Kettunen | vkettu@gmail.com
Markus Korri | markus.korri@gmail.com
Santeri Marjokorpi | santeri.marjokorpi@sro.fi
Leif Nummela | leif.nummela@uusitie.fi
Arno Toivanen | arno.toivanen@meili.fi
Lauri Vartiainen | lauri.vartiainen@sro.fi

Neuvottelukunta 2016

Keijo Rainerma (puheenjohtaja), Juha Auvinen,
Ville Auvinen, Ruth Franzén, Markku Ihonen,
Sammeli Juntunen, Lauri Melamies, Jussi
Miettinen, Pekka Mäkipää, Olavi Peltola, Tapio

Puolimatka, Teuvo V. Riikonen, Niilo Räsänen,
Matti Sartonen, Jouko Talonen, Mauri Tervonen,
Lauri Thurén, Juha Vähäsarja

Toimituksen osoite

PL 15, 02701 Kauniainen

Kustantaja

Perussanoma Oy

Tilauspalvelu ja osoitteenmuutokset

perussanoma@nesenta.fi
+09 856 67918

Tilaushinnat 2016

Opiskelijatilaus 17 €/vuosi, kestotilaus
40 €/vuosi, määräaikaistilaus 43 €/vuosi,
irtonumero 7 €

Ilmoitushinnat

1/1 sivu: 130 mm (lev.) x 193 mm (kork.) 250 €,
1/2 sivu: vaaka 130 mm x 96,5 mm 140 €, pysty
62,5 mm x 193 mm 140 €, muut: 0,80 €/pmm,
palstaleveys 62,5 mm. Hintoihin lisätään alv.
(24%).

Ilmoitusten vastaanotto

aineistot.perusta@perussanoma.fi |
050 361 4099

Kirjapaino

Kirjapaino Uusimaa. Perusta-lehti
painetaan ympäristöystävällisesti.

Aikakauslehtien liiton jäsen.

ISSN 0355-7111

*Perusta julkaisee mahdollisuuksien mukaan
myös kirjoituksia ja kommentteja, joita ei ole
erikseen pyydetty.*